

P. II
316

Luminita

Nr. 1
REVISTA CELOR MICI
EDITATA DE C.C. AL U.T.M. Ianuarie 1958

TRES

Concursul de iarnă al Luminitei. Concursul de iarnă al Luminitei. Concursul de iarnă al Luminitei.

Concursul de iarnă al Luminitei. Concursul de iarnă al Luminitei. Concursul de iarnă al Luminitei.

1 Continuăm seria concursurilor „Luminiței” cu **CONCURSUL DE IARNĂ**. Cei care vor rezolva toate punctele concursului, vor obține premii. Așteptăm răspunsurile voastre pînă la 15 februarie.

Publicăm mai sus un fragment din tabloul „Jocuri de copii” al marelui pictor Pieter Brughel-Bătrînul, care a trăit acum 400 de ani pe pămîntul Belgiei de astăzi.

Participanții la concurs vor alcătui cîte o descriere a acestui tablou.

R.P.R.

de MARCEL BRESLAȘU

Pe panglica roș-galbenă-albastră,
trei slove strălucesc în stema noastră!
Să învățăm, copii, ce-nseamnă-anume,
căci ele-s ce avem mai drag pe lume!

REPUBLICA înseamnă cea dintîi,
cea mijlocie-nseamnă POPULARĂ,
ROMÎNĂ-nseamnă cea din căpătîi
și toate trei ne spun: Avem o țară
în care nimeni nu mai este rob,
ci toți stăpîni, păziți de-aceeași lege!
Poporul își sădește munca-n bob,
și-ntregul rod, tot el îl va culege.

Vom duce mai departe ce-au lăsat
drept moștenire moșii și strămoșii,
sub tricolorul nostru fluturat
și sub îndemnul steagurilor roșii!

BIBLIOTECA CENTRALA
A REGIUNII BANAT

Stema țării

de MIHAI BENIUC

Brazii, schela de țitei,
Munții-nalți, iar peste ei
Soarele măreț s-arată —
Ăsta-i chipul țării — iată!

Dar mai afli pe cîmpii
Fel de fel de bogății;
Vezi, deaceea-n jur aici e
O cunună grea de spice.

Spice, munți, păduri și schele
Sînt averea țării mele;
Soarele, strălucitorul,
Ne vestește viitorul.

Iar steluța cea de sus
Oare ce-o avea de spus?
— Socialismul, spune ea,
Se clădește-n țara mea!

BIBLIOTECA JUDEȚE
TIMIȘ
P.6665

P.2685

MIRCEA VODĂ CIOBANUL

În mult, copii, de când pe malurile Ialomiței s-a dat o luptă mare... Tii, ce mai suierau săgețile, cum nechezau caii și cum strigau ostașii, zăngănind din scuturi!

Și-acolo unde lupta era mai fierbinte, un copilandru alerga în urma lui Vodă, care-mbărbăta oștirea și-mpărțea porunci. Iar copilandrul era Mircea, feciorul domnului, adus pe cîmpul de luptă ca să deprindă meșteșugul războaielor. Dar, într-un rînd, cum-necum, se buluciră vrăjmașii, se risipiră, iar se buluciră, și Mircea se răzleți de oaste și se pierdu în pădurea ce-mpînzea pe-atunci malurile Ialomiței.

Și merse el, merse ce merse, pînă zări o casă de om. Acolo ședea Năneasca, o bătrînă tare cumsecade.

— Cioc-cioc-cioc!

— Cine bate?

— Eu, Mircea, feciorul lui Vodă. M-am rătăcit și n-am cum să mai dau de tata...

Năneasca, vezi bine, auzise de Vodă, dar nu știa pe unde locuia, și-apoi cum să-l caute pe o vreme de război ca aceea?

— Rămii, Mirceo, la mine, zise ea deschizînd ușa și poftindu-l în casă. Dacă te-o găsi Vodă, bine. Dacă nu, tot n-am eu copii... Te-oi lua copil de suflet, și gata!

Zis și făcut — a rămas Mircea la Năneasca. Și i-a dat bătrîna haine curate și hrană pe săturate, și Mircea a luat caprele și oile mătzușii, le-a dus la pădure, și-a făcut pat într-un copac, printre ramuri și frunze, și a cîntat, mare, din fluier, a cîntat de-au stat în loc apele Ialomiței, să-l tot asculte... Iar caprele și oile, știți cum le pășteau? Avea țapi și berbeci cu galoane, întocmai cum poartă căprarii, căpitanii sau ghegeneralii cei mari, și țăpul ghegeneral împreună cu berbecul căpitan îi întorceau turma și i-o strîngeau către tîrlă.

Iac-așa trecură anii, și Mircea se înălță, frumos și cuminte. Uitase de Vodă, uitase de palatul în care crescuse și pe bătrîna Năneasca o

iubea ca pe o mamă, bună. Vodă, pe de altă parte, biruise vrăjmașii, îl căutase pe Mircea și dăduse sfoară-n țară să fie găsit și adus la Țirgoviște, cetatea de scaun. Dar cine să-l afle pe fecior în pădurea Nănească și cum să ajungă vestea pînă acolo?

Și-au trecut anii și doar tîrziu, în colo, pîrînd la vînătoare și fugărind un lup, mai nimeri din întîmplare Vodă și-n pădurea de pe malul Ialomiței și, căutînd adăpost peste noapte, ajunse la coliba Nănească.

— Măi, cu feciorul ăsta nu-i lucru curat, își spuse Măria Sa, dînd cu ochii de Mircea. Prea-mi bate inima cînd îl privesc...

Îl ia el pe flăcău de o parte, îl descoase și află cum stă treaba. Hei, bucuria lui! Îndată dă poruncă și pleacă la Țirgoviște cu toții.

— Boieri dumneavoastră, zice Vodă, eu sînt bătrîn și țara cere domn în putere. Trăiască Mircea Vodă!

— Trăiască, răspund boierii, mai din inimă, mai din vîrfurile buzelor, că — vezi — nu le prea vine la socoteală domnul cel nou, căruia-i miroase cămașa a urdă.

Atunci Mircea se apropie de Năneasca, îi sărută mîna și-o așază în scaun, la dreapta lui.

— Măria ta și cinstiți boieri, grăiește Mircea, o vedeți pe bătrîna asta? Ea e mama mea, care m-a crescut și m-a păzit. Ia spune-le, mamă, cum mă strigai pe cînd mă aveai cioban la oi?

— Cum să te strig? se rușinează Năneasca. Ia, strigam ca la noi: U! Mirceo, Mirceo, vino la mămăligă rece, cu seu de berbeci!

Dacă aud așa, să se prăpădească boierii de rîs, și alta nu!

— Nu rîdeți, boieri, strigă însă Mircea, nu rîdeți că tare-aveți să plîngeți.

Și-așa a și fost! Cît a domnit Mircea, boierii au plîns și oamenii au răsufolat... Iar din pricină că-n copilărie păzise caprele și oile, i-au zis lui Vodă *Mircea Ciobanul*, și așa i-a rămas numele, și așa-l pomenim pînă-n ziua de azi!

Ilustrație de COCA CREȚOIU

MIRCEA VODĂ AL III-LEA CIOBANUL a domnit în Țara Românească în anii 1546-1554 și 1558-1559.

După C. Rădulescu-Codin

Bondocel
își alege o meserie

FIERARUL

...Cum? Ar fi un lucru rar
să mă fac chiar eu fierar?
Poate că în viitor
Dreg și propriul meu tractor...!

Merge la fierar, și pace!
Și cum zice-așa și face:
— Bună ziua! — Ziua bună!
— Mă dusesem să mă scald...
Ce zăduf! — E o furtună...
— Înăuntru, și mai cald...
— Vreau... o mică reparație...
— Accident de circulație?
— Surioara mea Mioara
și vecina ei Nineta
mi-au stricat ieri trotineta.
— Pare nouă! — E chiar nouă!
Uite, roțile-amîndouă...
— Ce prăpăd! — Erau întregi...
Vreau să văd cum o s-o dregi...
și... de altfel... mă-nțelegi...
poate... știu eu?... cum să zic,
mă și iei ca ucenic...

— Din păcate,—a spus fierarul—
(își trăda — prin glas — amarul
și — prin horn — căta la cer)
treaba stă, că n-avem fier...

Despre-oțel, nici pomeneală!
Asta-i tot ce mi-a rămas:
pot să scot cu chibzuială
o roțiță de la ceas...

— Ce ne facem? a-ntrebat
Bondocelul tulburat...

— Dacă... totuși ții morțiș
să-ți începi ucenicia,
iară... de alișveris,
dovedește-ți vrednicia...

Poate c-ai citit prin ziare
despre cîte-un băiețuș
dus ca să vîneze fiare...
nu în codru, ci-n oraș.

Niște fiare
familiare,
fără coarne,
fără gheare,
nici nu dau să te răstoarne,
nici nu-ți viră cîte-un colț,
stau cuminiți, la ele-n colț!...

Bondocel căscase gura...
și era doar ochi și-urechi.
Nu prea-nțelegea figura...
— Îți vorbeam de fiare vechi...

Cam în orice locuință
printre lucruri de folos
se găsesc — cu prisosință —
și-obiecte de prisos!
Stau, cu sutele,
stinghere,
prin tăcutele
unghere...

Își petrec în vreo cămară,
în vreun pod nesuferit,
în vreun beci, la loc ferit,
bătrînețea lor amară...
neștiută și neplînsă...
Fierul însă, fierul însă
poate fi întinerit!

Colo-n lanțuri ruginite
stau puteri nemărginite...
Într-o așchie de ciob,
un voinic tînjește, rob...
...Din puțin și din nițel,
turnătorii fac oțel
pentru multele nevoi
cîte-avem și noi, și voi!
Ciob și așchie și schijă,
vouă vă sînt date-n grijă...

Da! Sub colb mocnește spijă
și sub pînză de paing
vîlvătăi, ce nu se sting...
Bondocel înțelesese,
după cum ați înțeles
chiar și voi, din cele spuse.

Și se puse
pe cules...

Nu i-a mers prea greu cu strînsul.
După cum spunea chiar dînsul,
fiecare gospodar
l-a cîstit cu cîte-un dar...
Sau mai multe. Așadar:
bucătarul, un cuțit
care nu știu ce-a pățit
din atîta ascuțit...
Profesorul, numai cheia
ruptă — de la clasa 3-a
poate tocmai de aceea...
(cum să nu o recunoască!
El o răsucise-n broască!)
Croitorul, cinci perechi
— și un sfert de foarfeci vechi,
ba și fierul de călcat.
(Doar mînerul nu-i stricat.)
Acrobatul, niște sîrmă
frîntă sub povara lui

Într-o seară, la Vaslui,
și scafandrul, doar o cîrmă
veche de la vasul lui...
Grădinarul, nu știu cum,
o granată pentru scrum,
două stropitori — cari scapă
mai ales prin coadă apă
(funduri, din păcate, n-au)
și trei dinți de la o grapă
...care tot se clatinau...

Tractoristul, vechiul plug —
cel din vremi fără belșug,
cînd țăranul sta sub jug,
și cizmarul un ciocan
pedepsit la colț, d-un an.

Hei! Și vara de la țară
s-a înscris cu o brătară...
Doamne, cum s-a necăjit!
Aurul a fost vrăjit:
era numa' fier minjit
și cu vremea s-a cojit.
Doar tîmplarul, mai zgîrcit,
s-a sucit, s-a calicit
și i-a dat... un degetar...
scos din buzunarul vestii...
Degetarul?! La tîmplar!?
— Da, desigur, al nevestii...
Chiar și-Azor aduse fier:
lanțul zdravăn de la cușcă
și trei țevi de la o pușcă
ruginită pe cuier...

Ce alai!... Ce tevatură!...
Cine? Care nu s-a-nscris?

.....
Numai că — tăceți din gură —
după-atît-alergătură
ațipise-n seara sură
lîngă geamul larg deschis
către-oraș și către vis...

IANVARIE

1958
GHENAR

L			6	13	20	27
M			7	14	21	28
M	1	8	15	22	29	
J	2	9	16	23	30	
V	3	10	17	24	31	
S	4	11	18	25		
D	5	12	19	26		

Numete vechi: Ghenai
La 1 ianuarie, ziua durează 8 ore și 53
minute, iar noaptea 15 ore și 7 minute.

Ce se întîmplă în natură: Păsările, infometate,
se apropie de casă. Este ger mare și cade zăpadă
multă. Lupii flămînzi umblă în haite și atacă
turmele. Uneori, lupii intră și în sate... Ursul
hibernează, adică stă în amortește, așteptînd pri-
măvara. Copacii sînt desfrunziți; doar bradul și
molidul rămîn verzi.

Zile însemnate: 1 ianuarie: Anul Nou;
21 ianuarie: a încetat din viață marele
conducător al proletariatului, Vladimir
Ilici Lenin (1921);
24 ianuarie: Unirea Moldovei și a Mun-
teniei într-o singură țară (1859).

Ce trebuie să facem în ianuarie: Mai
întîi să negîndim la păsări și să le punem
îrimituri și grăunțe la locuri potrivite.
Să petrecem o parte din timpul liber fă-
cînd sport, patinînd, dîndu-ne cu săniuța.
Să ne îmbrăcăm ușor, dar călduros. În
felul acesta, trupul ni se va căli și vom
fi sănătoși.

Zicală:

Luna ianuarie călduroasă înseamnă
primăvară friguroasă.

Gerul, dragii mei băieți,
E așa cum îl vedeți:
Inginer,
Întîlnit pe șantier
Numai iarna, cînd zăpada
Umple cîmpul și ograda.

Vara, nimenea nu știe
Unde stă și ce lucrează,
De gîndești, vă rog nu rîdeți,
Cum că vara hibernează.

Iarna însă tot ce face,
Știu eu bine că vă place!
Așa meșter nu găsești
Uneori nici în povești:
Face poduri peste fluvii,
Ziduri albe de cetate,

Și ninge iar, curat și-așa frumos!
Lipsește piticii, brazii albi și zîna.
Doar fulgii sînt din basm și vin în jos
Să-mi mîngîie obrazii calzi și mîna.

Pe haină mi se lasă, tremurînd,
Și ca prin farmec flori devin, și stele.
Sînt fericită și-am un singur gînd:
Podoabele acestea-s ale mele.

Dar, cu un singur deget de le-ating,
 Prea gingaşe, se scutură, se sting.
 De-aceea, spun: ca-n visuri, mi se pare
 Că sînt de stele plină, şi de floare.

DOINA SĂLĂJAN

DOINA SĂLĂJAN

Turnuri, arcuri triumfale,
Scări sucite și palate,
Și adesea născocoște
Lucru nou ce mă uimește
Și mă face să-l socot
Înțeles cu Barbă-Cot,
Meșter, după cum se știe,
Plin de har și fantezie!

De mirare
E că n-are
Nici un fel de aparat
De tăiat și măsurat...
Și aflați, dacă vă place,
Că el cîte știe-a face,
Fără nici un plan în mapă,
Le croiește doar din apă!

V. POPA

V. POPA

Umblă iarna prin ogradă,
Oaspete în haină albă;
Poartă pe sub streșini salbă
Și-o broboadă de zăpadă.

Bucuroși c-o văd cum vine,
Toți copiii-i ies în cale.
— Ia uitați-vă la vale,
Cum aleargă pe patine!

Iarnă bună, iarnă aspră,
Cum voiește ea să fie,
O primim în țara noastră
Cu aceeași bucurie.

bucurie.
TUDOR MĂINESCU

Haide viscol, vijelie
Versuri: S. MARŞAK
Muzica: B. REINHARDT

Versuri: S. MARŞAK

Muzica: B. REINHARDT

Rear 5

1. Hai-de vis-col, vi-je-li-t
2. Fa-ceți, meș-teri te-să-teri
3. Nu lu-cra, zău, ger fie-rar

Haide, viscol, vijelie,
Fă zăpada caier;
Puf de leabădă-argintie
Tu să-mi cerni prin aer.

Faceti, meşteri ţesători,
Tort din lucii scame,
Iernii, haină de ninsori
Şi albe maramae.

Nu lucra, zău, ger-fierar,
Cu-aşa miini încete,
Că brăduțul meu vrea iar
Salbe mindre-n plete.

În românește de A. TOMA

Mai sus și...mai repede

Cînd vom zbura în lună? Curînd?

La numai cîtăva vreme după ce frații mai mici ai lunii — sateliții artificiali — și-au luat zborul, oamenii au început să caute a da răspuns acestei îndrăznețe întrebări.

Istoria ne povestește că din cele mai vechi timpuri oamenii visau să se avînte în înaltul cerului.

Din vechi cărți chinezești aflăm că, la început, oamenii au încercat să înalțe corpuri mai grele decît aerul. Zmeul cu care vă jucați și voi se ridică și pe atunci în aer, umplîndu-i de bucurie pe copii și dînd de gîndit celor mari. Oare omul nu s-ar putea ridica și el în văzduh, la fel ca zmeul?

O legendă greacă din timpuri străvechi ne vorbește despre doi eroi, Dedal și Icar, care și-au făcut niște aripi din pene lipite cu ceară, cu care au încercat să zboare. Se spune în legendă că Icar, apropiindu-se prea mult de soare, ceara s-ar fi topit, și el a căzut, zdrobindu-se de pămînt.

Dar oamenii nu s-au speriat. Ei voiau să zboare...

În 1783, în văzduh a început să plutească primul balon al francezilor Montgolfier. Balonul era foarte mare, rotund, făcut din pînză tare și umplut cu gaze mai ușoare ca aerul. De el era legat un fel de coș, numit nacelă, în care stăteau oamenii.

Cu baloanele, oamenii au reușit să se ridice în aer la mai mult de 100 de metri, dar, o dată înălțate, ele nu mai puteau fi conduse. Baloanele pluteau în voia vînturilor, și oamenii din nacelă erau în nesiguranță. Mai tîrziu, ca să poată fi conduse, baloanele au căpătat altă formă. Au devenit țuguiate, au căpătat un înveliș de metal, o elice și o cîrmă și s-au numit dirijabile.

Totuși oamenii nu erau încă mulțumiți... Aceste noi mașini luau foc ușor și, pe deasupra, oamenii voiau să zboare ca păsările,

voiau să zboare cu aripi. Voiau să zboare în deplină siguranță.

O serie de încercări au fost făcute prin 1895 de un german curajos, pe nume Lilienthal. Acesta își fixa de corp niște aripi și, din vîrfurile unui turn, se azvîrlea în gol. Lilienthal plutea ca o pasăre cu aripile întinse. Un corp mai greu ca aerul, plutea în aer!

Dar la cel de-al 2.000-lea zbor, Lilienthal — omul-pasăre — căzu, zdrobindu-se de pămînt.

În martie 1906, o veste bucură inimile oamenilor. Primul avion din lume se ridică în aer singur, neajutat decît de motorul de pe el. Avionul fusese construit și condus de românul Traian Vuia, în Franța.

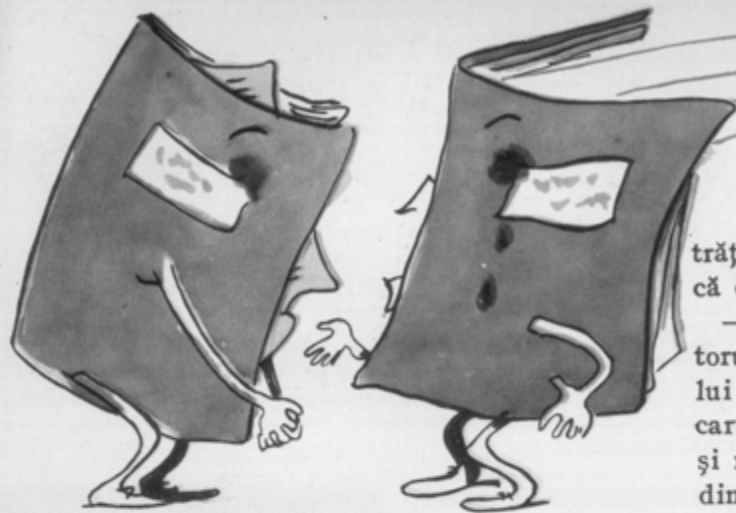
Acum încep vremurile marilor succese. Avioanele își schimbă forma, capătă motoare din ce în ce mai puternice, devin mai rapide, mai rezistente, mai sigure.

În această perioadă, Aurel Vlaicu ridică în aer prima mașină zburătoare construită în țara noastră.

Cine dintre voi nu a admirat zborul de săgeată al avioanelor cu reacție? De curînd, o știre a umplut de bucurie inimile zburătorilor. În înălțimi s-a ridicat un avion nou, puternic. Este vorba de Tu-114, construit de sovieticul Tupolev. Este un uriaș. Are două etaje și poate lua pe bord 220 de oameni. Pentru el nu există distanțe, poate zbura fără să se oprească de la un capăt la altul al pămîntului.

Cînd vom efectua primul zbor în lună? Cu ce? Cine știe? Poate că în curînd veți putea citi primele vești transmise de pe bătrîna lună. Poate că voi veți fi aceia care veți zbura în lună. Cine știe?

IL. MARTIN

Caietele îngîmfate de Sonia Larian

Nu ştiu dacă ştiţi, dar caietele sînt nişte fiinţe caraghioase şi foarte îngîmfate. Ele îşi închipuie că au venit pe lume de capul lor şi vorbesc între ele de parcă ar fi oameni, nu caiete.

Într-o zi am ascultat o convorbire mai lungă între un caiet cartonat, un caiet cu linii, un caiet cu pătrăţele, un caiet de desen, un maculator şi un caiet de caligrafie.

— Ştii, dragă, spunea caietul cu linii caietului cu pătrăţele, sînt foarte îngrijorat de sănătatea cumnatului meu, caietul cartonat. Închipuie-ţi că s-a trezit azi dimineaţă cu o pată neagră pe pagina întâi!

(Aici trebuie să vă spun că pagina întâi, la caiete, e cam cum ar fi la noi, oamenii, nasul.)

— Săracul! Începu să se vaiete caietul cu pă-

trăţele. Cine-ar fi zis? Aşa tînăr, şi să se pomenească deodată cu o pată de cerneală...

— Fiecare cu necazurile lui..., spuse maculatorul. Caietul cartonat e încă tînăr, are înaintea lui toată viaţa, şi apoi nu e puţin lucru să fii cartonat. Uite, eu (şi maculatorul oftă), mie şi ruşine să vă spun: mie trebuie să-mi cadă din zi în zi coperta din spate.

Cuvintele maculatorului căzură ca un trăsnet. Toate caietele rămaseră tăcute. Trebuie să vă spun că, la caiete, coperta din spate e cum ar fi la oameni pantalonii. Vă închipuiţi şi voi în ce situaţie neplăcută se afla maculatorul.

— Ei..., oftă caietul de caligrafie, care, după cîte am înţeles, era un fel de bunic al caietelor, aşa e dacă n-ai noroc. Dacă maculatorul ar fi avut şi el norocul să fie învelit...

— Asta e viaţa..., se amestecă în vorbă caietul de desen, un fel de rudă mai în vîrstă. Am cunoscut odată un caiet de dictando de o frumuseţe rară: era şi curat, şi liniat pe margine cu roşu, şi învelit, titlurile le avea subliniate frumos, şi ce să vezi? Într-o dimineaţă s-a trezit, nenorocitul, cu o pată de grăsime!

— Cu o pată de grăsime!!!... exclamă, îngrozite, toate caietele în cor.

— Ce vă spuneam eu? spuse, mindru, caietul cu linii. Cît timp nu am nici o pată de grăsime, mă consider un caiet fericit...

...Dar toate astea încă n-ar fi nimic. Închipuiţi-vă că într-o zi am auzit următoarea convorbire telefonică între două caiete:

— Alo! spunea primul caiet. Tu eşti? Uite, dragă, să ştii că azi nu vin la şcoală. Sînt cu lecţia nescrisă, şi ştii cum se întîmplă cînd eşti cu lecţia nescrisă: uiţi să te mai urci în ghiozdan şi să te mai duci la şcoală...

— Te-nţeleg..., spuse caietul al doilea. Şi eu tot aşa fac: de cîte ori sînt cu lecţia nescrisă, uit să mă mai duc la şcoală.

— Transmite salutări din partea mea la şcoală, mai spuse primul caiet.

— Mulţumesc, răspunse al doilea. Şi vezi, stai liniştit acasă şi nu-ţi face nici o grijă. Să sperăm că profesoara n-o să întrebe azi de tine.

— La revedere!

— La revedere!

Desene de E. ARNO

1. Într-o căsuță, la marginea unei păduri, trăiau trei iepurași. Zdup, cel mai mare, Țup, mijlociul, și Moț, mezinul. Cu toate că erau frați, Zdup era roșcat, Țup — alb, iar Moț — gri.

9. ...dar, o dată găsit, prima lecție a avut loc imediat.

— Iu-hu-uu!!

— Tii-iii!!!

10. Tare-i bine pe schiuri!

VALEA LUPULUI

11. Dar tăblița asta nu vestea nimic bun... Ce era de făcut?...

12. Moț se trage înapoi

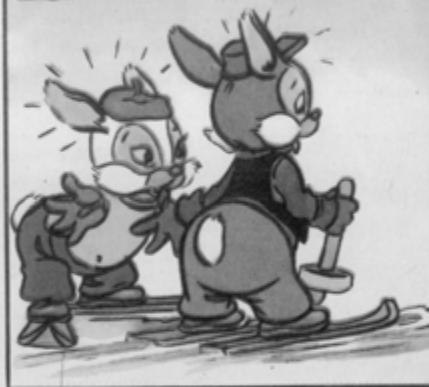
— Totuși trebuie să ne antrenăm!

— Înainte! La vale!

13. Zdup și Țup erau de altă părere.

14. Dar ce s-o fi auzind? Și Moț unde-i?

Era Moț, care alune-case și acum se rostogolea la vale...

15. Deodată, ceva ca o nălucă trecu prin fața lor.

16. Noroc că un pom i-a mai tăiat elanul.

17. Dar așa noroc... Ces-a ales din schiurile lui...

18. Hotărît, sportul ăsta n-are nici un haz...

19. Pînă seara tîrziu s-au străduit Zdup și Țup să-l convingă să reia a doua zi antrenamentele.

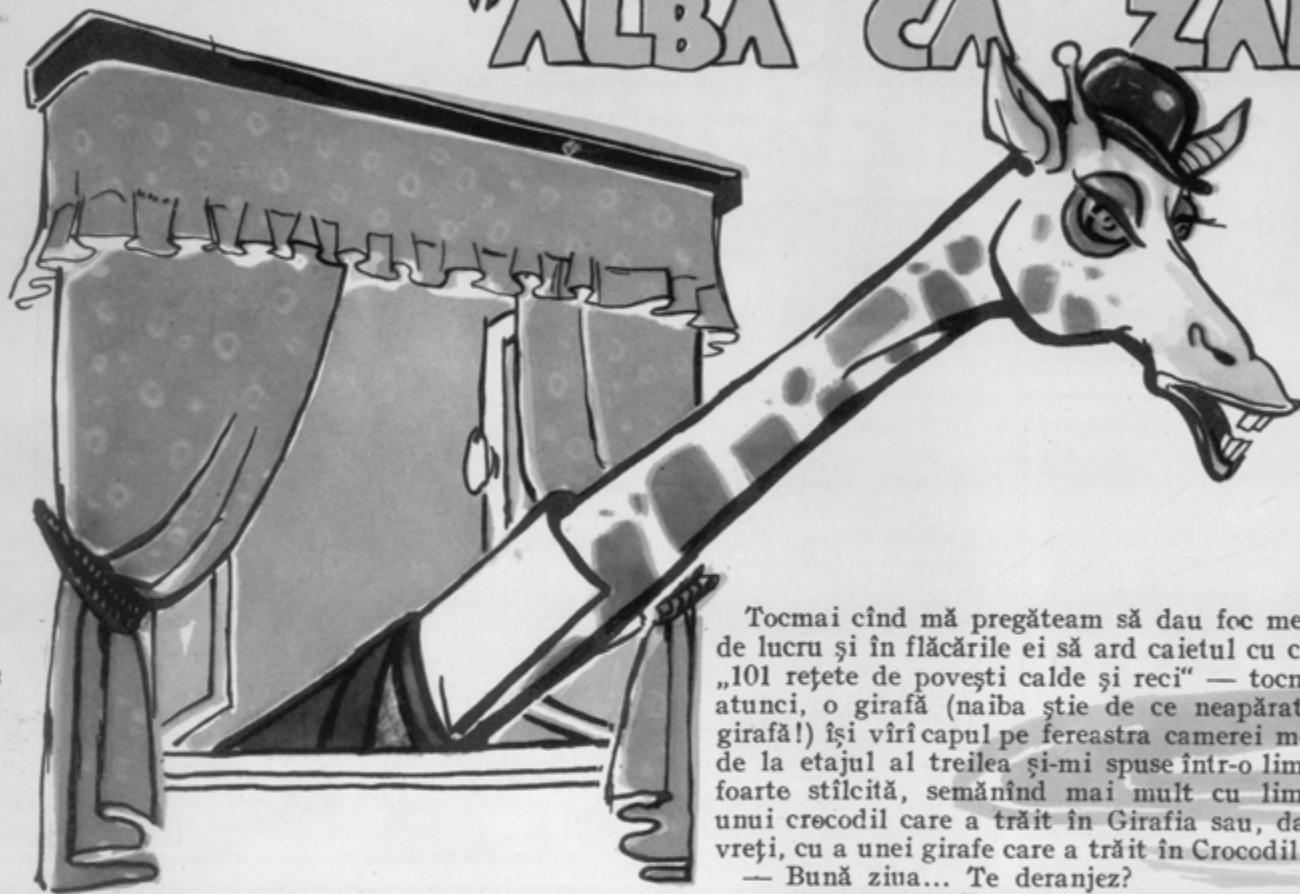

În numărul viitor

LUPUL

"ALBĂ CA ZĂPADĂ ȘI CEEI

În ultima filă de hîrtie albă aflată în casă, împachetasem o pereche de galoși găuriți, să-i duc la lipit; ultimul rest de creion îl împrumutasem pe timp de o săptămînă unui băiețel din vecini, pentru că eram convins că-l va pierde cinci minute mai tîrziu...

Eram fericit! În sfîrșit, aveam toate motivele să mă las de scris povești și să mă apuc și eu de o treabă...

Dar fericirea, din nefericire, e tare scurtă, copii!

Tocmai cînd mă pregăteam să dau foc mesei de lucru și în flăcările ei să ard caietul cu cele „101 rețete de povești calde și reci” — tocmai atunci, o girafă (naiba știe de ce neapărat o girafă!) își vîrîcapul pe fereastra camerei mele de la etajul al treilea și-mi spuse într-o limbă foarte stîlcită, semănînd mai mult cu limba unui crocodil care a trăit în Girafia sau, dacă vreți, cu a unei girafe care a trăit în Crocodilia:

— Bună ziua... Te deranjez?

— Da, răspunsei tăios. Și încă foarte tare! Sînt sătul pînă peste urechi de girafe și elefanți, de arici și vulpi, de tot neamul vostru sînt sătul! Lăsați-mă în pace! Scutiți-mă de asemenea vizite! Nu mai pot trăi de răul vostru! Cînd mi-e lumca mai dragă, țîrrr! — telefonul: „Alo, cine-i?” „O veche cunoștință de-a dumneavoastră... profesorul pinguin de la catedra de gheață naturală...” Trîntesc receptorul, dar aud bătăi în ușă. Mă duc să deschid convins că e lăptarul, băiatul cu ziare sau mai știu eu ce om ca toți oamenii. Cînd colo... „Nu vă supărați... Sînt un hipopotam excursionist. Nu cunosc Bucureștiul. N-ați vrea să fiți bun să-mi arătați

Palatul pionierilor?” Îi închid ușa în nas. Nu trece însă nici un minut, și factorul îmi aduce o telegramă. „Aha — mă bucur —, prietena mea, pictorița de la Cluj, și-a adus aminte de mine...” Dar ți-ai găsit! Telegrama e din partea „Asociației aricilor preșcolari”. Îmi fac marea cinste de a mă alege în comitetul de părinți, responsabil al grișului cu lapte... Rup telegrama, o rup într-o sută de bucățele, pe care, enervat, le arunc pe covor, dar de sub pat își scoate botul cenușiu chiriașul meu Șoricescu, un șoarece

foarte cumsecade de altfel, păcat numai că, locuind o vreme într-o gaură din dușumeaua cantinei institutului de pedagogie, acum își dă aere de educator: „De ce arunci hîrtii pe jos? Nu-i frumos. Ce fel de exemplu dai copiilor?...” Nu mai pot! Înebunesc! Îmi iau cîmpii!

Furios, începui să mă plimb prin cameră, dacă vreți să numiți „plimbare” mersul meu cu

ȘAPTE... ANI DE ACASĂ! "

pași azviriți, șuturile trase în catifeaua fotoliilor, spargerea vazei cu flori și înghițirea pe nemestecate a unei jumătăți de perdea.

Girafa însă nu se neliniștește. Mă lasă o vreme în apele mele, atrăgându-mi doar atenția că

mîncînd perdeaua așa, cu tot cu cercevele și franjuri, s-ar putea să mi se facă rău, apoi, cu un zîmbet care, trebuie să recunosc, nu-l au decît girafele, mă întrebă:

— Ei, gata? Ți-a trecut? Mă lași să-ți spun pentru ce am venit?

Sînt un om slab, copii! Cînd mi se vorbește frumos și cînd pe deasupra mi se mai și zîmbește, mă pierd, devin moale ca un aluat și poți să faci din mine tot ce dorești: cozonaci, gogoși, plăcinte, ba, dacă ai nucă, scorțișoară și marmeladă, îți dau chiar eu o rețetă de cornulețe cum n-ai mîncat de cînd trăiești...

— Te ascult... te ascult..., gemui și mă aruncai fără vlagă într-un fotoliu.

— ... Am sosit la voi cu vaporul, începu girafa fără altă introducere. Marea a fost liniștită, cerul senin, așa că am stat mai mult pe punte, încîntîndu-mi privirea cu fermecătoria și îmbătătoria privilegiate marea, dar în același timp... iiii... Iartă-mă, dar în tinerețe am scris și eu poezii...

— Nu face nimic... se întimplă... Cine n-a scris poezii? Dar, continuă, continuă, te rog...

— Da, mă aflu pe punte... Era într-o dimineață, cînd mi se păru că zăresc ceva strălucitor în valuri. Îmi pusei ochelarii— niște ochelari foarte frumoși, dăruți de șarpele cu ochelari: apa verde a mării legăna o sticlă, o sticlă ca toate sticlele —

de vin sau de oțet, ceea ce de fapt e tot una... Nu-mi fu greu s-o pescuiesc. De obicei gîtul meu lung îmi aduce numai neplăceri: niciodată nu găsesc gulere pe măsură, la teatru mi se strigă necuviincios să-mi las capul la garderobă, în sfîrșit, nu țin minte care mîzgălește hîrtie a scris despre mine: „Știți de ce are girafa gîtul lung?... Ca să ajungă la cap...”.

— N-am scris eu asta..., măscuza stînjănit, cu un glas atît de încet și plin de nevinovăție, încît girafa nu mai avu nici un pic de îndoială că eu eram mîzgăleștehîrtie.

— Să lasăm..., tuși ea încurcată... Pe scurt: întinsei gîtul meu lung și pescuii sticla. La început crezui că e goală. Dar scotîndu-i dopul și întorcînd-o, din ea căzu și se rostogoli pe punte un sul de pergament... Nerăbdătoare, îl desfăcui și..., dar mai bine convinge-te tu însuși. Poftim pergamentul. Citește-l!

Întinsei mîna..., dar rămăsei cu ea în aer.

Prin fereastră, pe deasupra capului girafei, zbură în cameră un cuțit, care se înfipse în dușumea. Un petic de hîrtie era străpuns de lama cuțitului. În același timp se auzi de afară un hohot înfricoșător, neomenesc, ceva între strigătul unei păsări de noapte și glasul unui prieten de-al meu fost cîntăreț de operă, acum portar de zi.

(Urmare în numărul viitor)

HORIA ARAMĂ

ILUSTRAȚII:
E. ARNO

Patru școlărițe,
Patru ștengărițe,
Obişnuiesc de mici,
Nedreptăţind caietele,
Să lingă etichetele
De dulcele lipici!

Ah, fetelor,
Ah, fetelor,
Dulceaţa etichetelor!

Mîinile lor delicate şi fine
Mereu parcă-s pline
De miere de-albine.

Le-ai întins şi tu o mîină?
Te-ai lipit pe-o săptămînă.
Două mîini de le-ai întins,
Pe-un trimestru mi te-au prins!

Rochiţele noi
Le stau ne-mbrăcate.
Să-ncerce a-şi scoate
Rochiţele vechi,
Le-ar rămîne toate
Lipite de urechi!

Ah, fetelor,
Ah, fetelor,
Dulceaţa etichetelor!

Patru școlărițe,
Patru ștengărițe,
Obişnuiesc de mici
S-atingă cîte toate
Cu degete-mbălate
Şi pline de lipici.

Astfel, de mîinile lor delicate
Sînt încheiate:

Bomboane,
Creioane,
Servete,
Perii de ghetă,
Fundulițe,
Linguri şi furculițe,
Mănuşi,
Clanţe de uşi,
Pantofi,
Coji de cartofi,
Batiste
Urîte şi triste,
Umbrele,

Mohorite şi ele,
Galoşi,
Deloc mai voiosi!

Dac-au mers la teatru,
S-au lipit de seară
Şi-au rămas tuşpatru
Afară!

Dac-au mers la meci,
S-au lipit de zeci
De vecini.

Oricare din ei
Mai lipi doi-trei,
Pe puţin!
Şi așa într-una,
De-au lipit tribuna
Şi-ntreg stadionul,
Cartierul, raionul!

Ah, fetelor,
Ah, fetelor,
Dulceaţa etichetelor!

Noroc că o ploaie cu spume-a
Pornit,
Şi-asa toată lumea
S-a dezlipit!

Fetele cu ETICHETELE

Toader

de FĂNUȘ NEAGU
Ilustrație GHE. ADOC

În vară, Toader, fratele meu mai mic, a împlinit șapte ani. În ziua aceea, mama l-a sculat din zori și l-a dus la fântina din fundul curții, să-și privească chipul somnoros în apa limpede ca oglinda și apoi să-și răcorească obrazii cu ea. După asta, mama i-a dat să îmbrace primeneli curate și, de față cu ai casei, i-a frânt pe creștet o pâine mare, albă, din care, așa cum e obiceiul, i-a dat lui întâi să guste. Însă Toader n-a vrut să se atingă de coltuc pînă nu i-au pus dinainte și-o strachină cu lapte dulce.

Cînd a isprăvit de mîncat, tata l-a luat pe genunchi și l-a întrebat ce dorește să-i cumpere de la cooperativă: o muzicuță sau un briceag cu plăselele de sidef? „Muzicuță și sfoară pentru un zmeu”, a răspuns băiatul — și pînă într-un ceas le-a avut. Bucuros de nu-și mai încăpea în piele, a dat fuga în uliță, să se fălească față de prieteni. Tata l-a lăsat în voia lui pînă aproape de prînz, cînd l-a chemat și l-a trimis la bostană, să aibă grijă să nu se așeze ciorile pe pepeni. Treaba aceasta i-a plăcut tare mult lui Toader, fiindcă a doua zi s-a dus iar la bostană, fără să-l mai ia cineva de pe urmă, și tot așa vreme de două săptămîni la rînd, încît ne miram de cîtă vrednicie e în stare. Prinsese drag de bostană, deoarece acolo se întîlnea cu alți copii din sat, cu care se întrecea la trasul cu praștia sau la ridicatul zmeului, că loc de joacă aveau destul și nu-i stîngherea nimeni. Dimineața, după ce coceau porumbi pe jarul din vatra colibelor, se duceau să caute mure în crîngul de pe malul rîului ori să cotrobăiască prin cuiburile de păsă-rele, mai ales prin cele de cioară. Luau ouăle și le puneau pe miriște, în locul unde bănuiau că sînt șopîrle, așteptînd cîteodată ceasuri întregi să vadă de unde veneau să se ospăteze cu albuș. Șopîrlele, bineînțeles, nu veneau, iar bă-

ieții erau tare necăjiți. În cele din urmă se-nfu-riară și hotărîră să nu le mai dea nimic de mîncare.

Cel mai frumos însă era seara, înainte de asfin-țitul soarelui. Atunci se întorceau prigoriile la cuiburile lor săpate în maluri, printre cele ale lăstunilor, și se roteau în zbor lîn pe deasupra rîului, cu penele lor muiate parcă în toate vop-selele de pe pămînt. Băieții le priveau muți de uimire, neîndrăznind să facă vreo mișcare, să nu le-alunge.

Toader le pusese gînd rău prigoriilor. Voia ca într-o dimineață să le astupe ieșirea din cuib cu un șomoig de iarbă, apoi să sape cu hîrlețul pînă dă de ele, să le prindă și să le aducă la colibă. N-a avut însă timp s-o facă, fiindcă într-o dumi-nică, tata, isprăvind treburile la gospodăria co-lectivă, s-a dus la bostană și-acolo a băgat de seamă că pepenii cei mari, însemnați de el cu unghia, sunau toți a copt și asta-l uimi nespun-s, căci după socotelile lui nu le venise vremea să fie culeși. Pe dată l-a încercat bănuiala că pepenii sînt crestați și cînd s-a apropiat ca să-i cerceteze mai de aproape, bănuiala lui s-a ade-verit. Isprava era a lui Toader, el băgase bricea-gul în ei, să vadă dacă li s-a roșit miezul, și-i așezase cu tăietura la pămînt. Abia acum înțe-legeam noi de ce se arăta atît de vrednic cînd era vorba s-o pornească la bostană.

Tata l-a luat acasă și l-a pus să păzească giștele.

Toader, ce era să zică dacă făcuse stricăciunea aceea? A pus mîna pe-o nuielușă și-a plecat cu

cîrdu de giște în spatele livezii noastre, pe malul rîului. Cîteva zile nu s-a întîmplat nimic rău. Toader se scîlda și se prăjea la soare, iar giștele ciuguleau liniștite firele de iarbă. Cînd se apropiau și ele de apă, Toader sărea în picioare și le tăia drumul. Dar giștele, știa el bine, nu pot trăi fără apă și-atunci, ca să nu-i pricinuiască necazuri, s-a hotărît să le-arată cu cine au de-a face. Zis și făcut. Într-o dimineață a pus mîna pe gînsac, momindu-l cu grăunțe, l-a legat de gît cu cureaua și l-a tîrît așa de la rîu pînă în livadă, ca giștele celelalte să vadă ce patimi

le-așteaptă atunci cînd l-or supăra și să-și bage mîințele în cap.

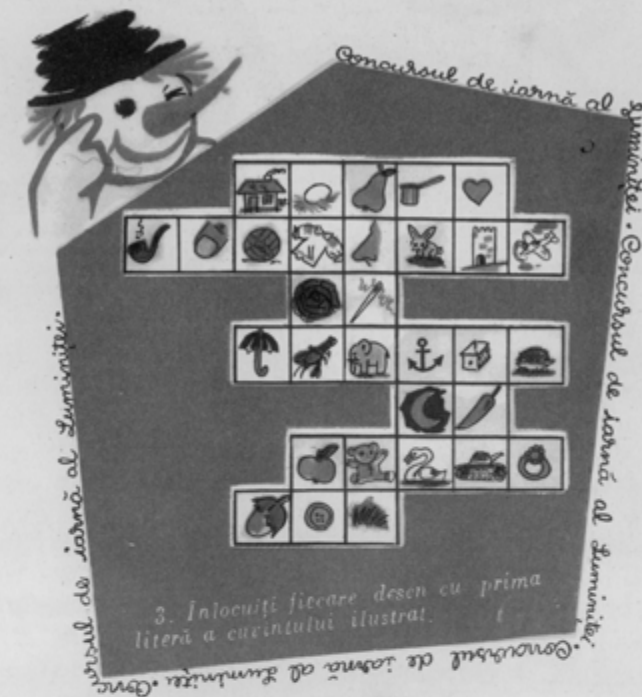
Tata, aflînd și de povestea asta, s-a făcut foc de mînie. „Am să-l pun, zicea el, să numere furnicile dintr-un mușuroi și să măture curtea c-o crenguță de leuștean!”

Dar nu i-a făcut nimic, nici măcar nu l-a mustrat, și asta fiindcă Toader, după întîmplarea cu gînsacul, a săvîrșit o faptă de toată lauda. Ascultați:

Într-o zi, spre seară, Toader, liniștit acuma dinspre partea giștelor, a plecat cu vreo șase prieteni prin zăvoiul de pe malul rîului, să caute lemn de soc pentru fluier. Au mers ei așa pînă au trecut de sat și de grădinile de zarzavat din marginea lui, dar soc bun, cum le trebuia lor, n-au găsit. Era vremea tîrzie, dar ei nici nu se gîndeau să se întoarcă acasă, o dată ce știau că alți băieți din sat găsiseră soc în zăvoi și-și făcuseră niște fluieri de toată frumusețea. Ceața serii începuse să învăluie tot pămîntul, cînd se opri ră pe o ridicătură a malului, întrebîndu-se nedumeriți dincotro vine geamătul acela dureros pe care-l auzeau. Cercetînd cu ochii locul din jur, băgară de seamă că sub mal, în nămolul din marginea rîului, se împotmolise un mînz. Era al gospodăriei colective, îl cunoșteau după steluța din frunte, căci de multe ori se jucaseră cu el pe la grajduri. Mînzul, de ce se zbătea să iasă la mal, de aia se scufunda mai mult. Băieții, o clipă nu știură ce e mai bine să facă: să alerge în sat, să-i vestească pe colectivști sau să coboare, să încerce să-l salveze ei.

Satul era departe, și pînă să ajungă ei acolo, mînzul s-ar fi scufundat cu totul în nămol.

Nu era vreme de pierdut. Așa că Toader le-a cerut prietenilor să-i dea curelele, cu care a intrat să lege mînzul, și cînd a fost gata le-a

3. Înlocuiți fiecare desen cu prima literă a cuvîntului ilustrat.

3-6

3-8

2-5

2. Dezlegați aceste monoverbe.

poruncit să tragă. Băieții s-au opintit o dată, de două ori, dar degeaba, mînzul nu se sălta nici cu atîta din nămol. Atunci băieții s-au împărțit în două tabere: unii au rămas să tragă mai departe de curele, iar ceilalți au intrat în nămol să împingă cu umărul...

La un ceas din noapte, tata i-a găsit pe Toader și pe prietenii lui, departe, pe malul rîului, căzîndu-se să-și spele cămășile. Mînzul păștea într-o roată de iarbă, priponit de-un pom cu curelele. După ce îl scosese din nămol, băieții îl scîldaseră și-acuma se pregăteau să-l ducă la gospodărie. Tata, bineînțeles, n-a avut nimic împotriva, ba mai mult, le-a împrumutat felinarul să-și lumineze drumul și s-a ținut aproape, în urma lor, ca să-i păzească de cîini, că nu erau chiar așa de voinici băieții ca să se apere singuri.

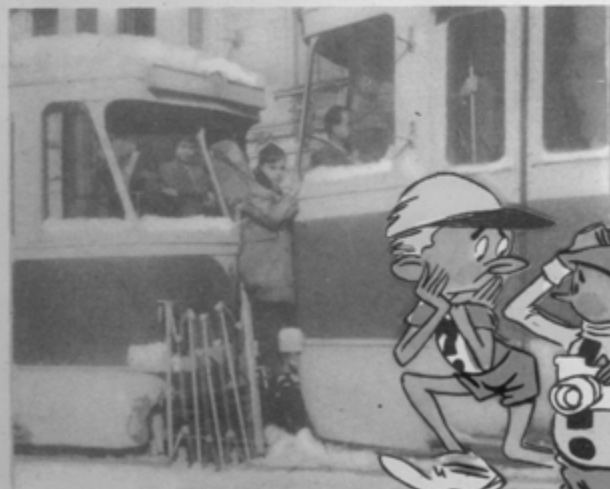
Un scop
NAT

De la corespondență noastră
Totmămir și Totmăntreb

— A, bună dimineța, boierule! Ai binevoit să te plictisești încă de la prima oră și-acum o ștergi de la școală? Ne dai voie să te însoțim? Nude alta, dar sîntem foarte curioși să vedem exact pentru ce tragi chiulul.

Hm, ce să facem mai întîi: să te fotografiem sau să chemăm „salvarea“?

că tovarășul milițian e cumsecade: îți amintește numai că ai voie să călătorești și în interiorul tramvaiului (chiar cu bilet!) și te lasă în pace...

...Deoarece bănuie și dînsul că te grăbești către treburi importante. Într-adevăr, e important de știut: ce s-ar mai putea strecura în hornul vecinului? Pînă acum ați vîrît aici o gheată veche, un șobolan răposat și un coccen de varză... Ia vedeți, nu s-ar putea face ceva cu una dintre cărămizile de la șantierul de alături?

Devenim din ce în ce mai curioși, mai respectuoși; fă-ne cîntea și mărturisește-ne ce scop înalt urmărești cu atîtea strădanii?

E o zicătoare populară: „Spune-mi ce-ai făcut ieri ca să-ți spun ce notă iei azi“. Păi bine, pentru atîta lucru era să te calce tramvaiul? Pentru un amărît de 2 a trebuit să încapi pe mina miliției? Pentru o mutriță lungă ca asta era să cazi de pe acoperiș? Atunci, pentru un 10 ce-ți mai rămîne de făcut? Te pomenești că ești în stare să înveți!

D.2685

Meșterul
DESCURCĂ LUME

Dați-ne voie, copii, să vă prezentăm un vechi prieten al nostru, care, începînd de azi, va fi deopotrivă și prietenul vostru.

Este meșterul Descurcă-lume. Meștere, ai cuvîntul:

— Ca orice meșter obișnuit, nu se cade să vorbesc mult. Să trecem deci la fapte.

Mai întîi să ne obișnuim cu sculele și să învățăm cîteva reguli de lucru. Știți ce este un ciocan? Bineînțeles. Dar știți să-l minuiți? Apucați-l cît mai din capătul cozii. În felul acesta, puterea cu care bateți sporește.

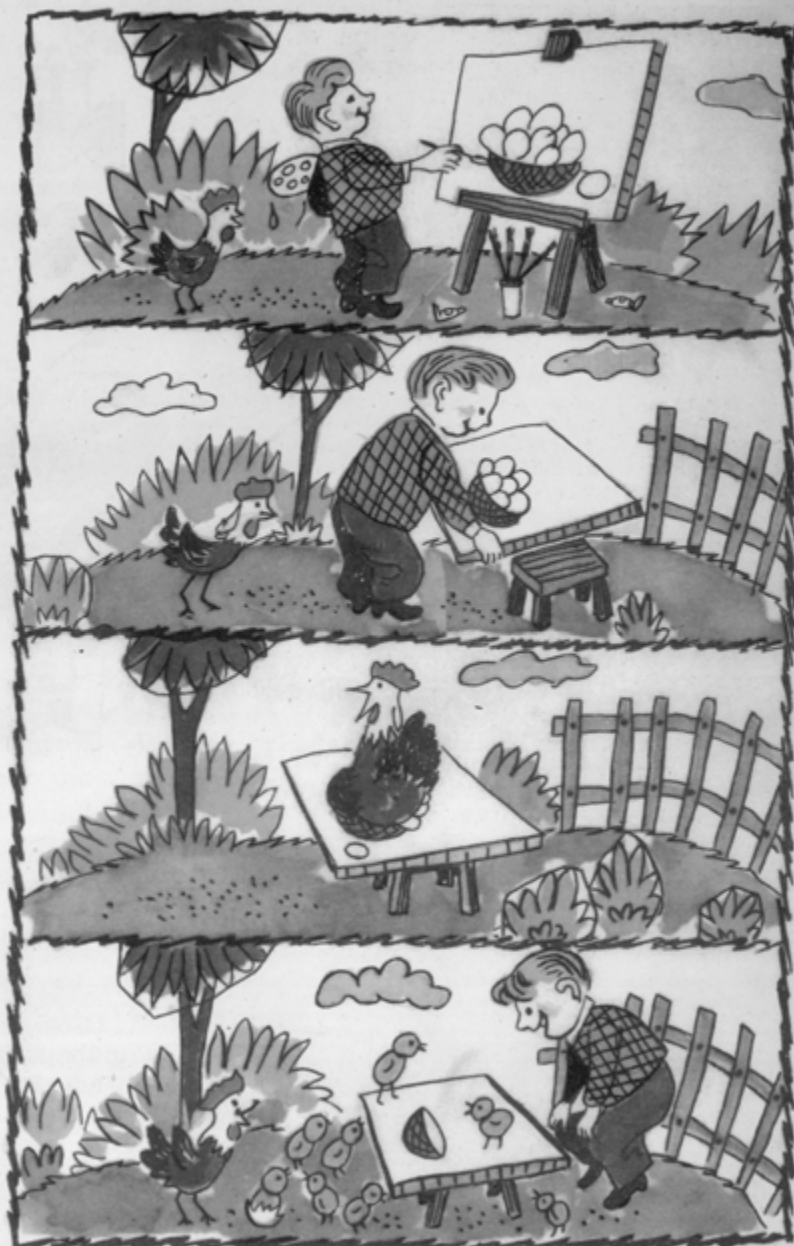
Dar cu șurubelnița știți să lucrați? Vreți să nu mai cadă șurubul cînd îl fixați? Frecați șurubelnița de un magnet puternic, pînă ce se magnetizează. Cînd vrem să lucrăm, „lipim” șurubul de vîrfurile șurubelniței și putem fi siguri că totul va merge cum trebuie.

Cîteodată și șuruburile ne fac necazuri. Din cauza ruginii, nu vor să se înșurubeze sau să se deșurubeze. Dacă le ungem cu puțin petrol, se vor învîrți cu ușurință. Alteori, capacele de la cutiile în care ținem cuie etc. se înțepenesc și nu vor să se deșurubeze. (Mai ales capacele de la călimări, nu-i așa?) Ce-i de făcut? Foarte simplu. Încălzim capacul, cu multă atenție, la flacăra unui chibrit, în așa fel încît capacul să nu ia foc, dacă este făcut din celuloid. (Îl ținem cît mai departe de flacără!) Cu o cîrpă, desfacem apoi capacul. El se va roti cu multă ușurință.

La fel procedăm și cînd vrem să scoatem un dop înțepenit din gîtul unei sticle. Virîm gîtul sticlei în apă clocotită, pînă se încălzește bine. Trăgînd, dopul iese fără nici o greutate. Explicația stă în faptul că, încălzindu-se, sticla se „dilată”, adică se mărește, iar dopul rămîne la fel de mic și poate fi scos.

Și acum... la treabă! Cu bine, pînă la numărul viitor.

Copii, dacă aveți nelămuriri, scrieți-mi pe adresa „Lumi- niței”, pentru: „MEȘTERUL, DESCURCĂ-LUME”

Din revista ŽVAIGŽDUTĖ din R.S.S. Lituaniană

Dragi prieteni, vă felicit!
Vă felicit pe toți cei care
ați participat la concursul
de toamnă al „Luminișei”, iar pe cei care nu
au participat, îi invit să participe la concursul
de iarnă.

După ce ne-am uitat cu bucurie la jucăriile
din coceni făcute de Nicolae Eugenia și Darula
Dorina, la tablourile din frunze atât de frumos
lucrate de Sirbu Gabriela, Oprescu Gheorghe Ion
sau Pisău Mihaela, și după ce am citit toate
răspunsurile la întrebările concursului, am sta-
bilit următoarele premii:

PREMIUL I: Sirbu Gabriela, Constantinescu Viorel
și Oprescu Gheorghe Ion.

PREMIUL II: Nicolae Eugenia, Pisău Mihaela, Daru-
la Dorina, Nicolaescu Luminișă, Florin Neagu, Cozma
Mioara și Bercan Vasile.

PREMIUL III: Bozedeau Maria, Hirschberg Mauriciu,
Zatlureckhy Suzana, Mărușter Ferovian, Costin Roxana,
Boeriu Octavian, Mașița Ana și Școala din Babșa.

MENTIUNEA I: Birzăloiu Titi, Cîmpeanu Gabriel,
Baicu Leonard, Vochin Adrian și Ion, Avrigeanu Gabriel,
Ungureanu Florin Dan, Ciobanu Ecaterina, Bălașu Marioara,
Stamuli Rodica, Slove Mariana, Enache Gabriela,
Vasiliu Elena, Robu Dan, Văduva Valentina, Omer Ad-
nan, Cilan Marioara, Geantă Camelia, Gerhard Wegh, Al-
meria N., Belea Dorina, Tabacu Cristina, Verescu Sergiu,
Ivonne Carmen Udrea, clasa a III-a a Școlii nr. 2 Mizil
și clasa a II-a a Școlii din Herla, comuna Drăceni, raio-
nul Fălțiceni.

MENTIUNEA II: Antonescu Nicolae, Zamfirescu Pom-
piliu, Mărgărit Adriana, Drăgușin Cornelia, Gavrilescu
Paul, Teleagă Lucia, Sanda Caranda, Dușa Mioara,
Tămaș Ana, Aodăiței Viorica, Ioan Paul Angelo, Volesov
Trude, Petrescu Victor, Bologa Liana, Beneniș Flcare,
Camiol Diana și Genad Veronica.

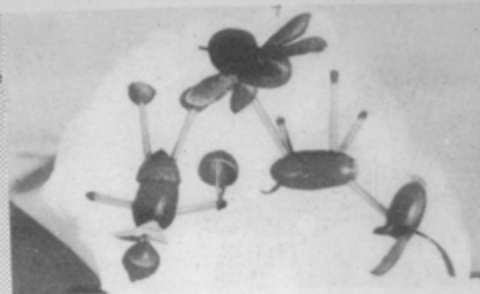

POȘTA

Mulțumesc tuturor prietenilor care au
dat un ajutor la găsirea șepcii lui Bimbo.
Unii au spus că s-ar putea să fie în buzu-
narul bunicuței. Alții au bănuț că ar fi în
ghem. Într-adevăr, în ghem am găsit șapca.

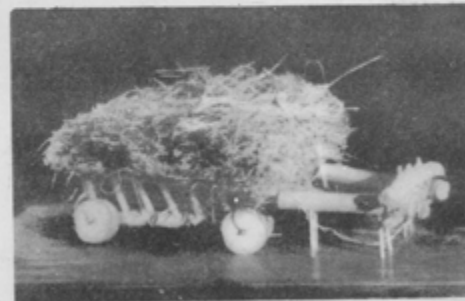
Jucării trimise
la concurs de
**FLORIN
NEAGU**
cl. a II-a
Piatra Neamț

Bimbo și-a luat-o bucuros și-a pornit la
drum. Unde a plecat? Trebuie să răspund
la această întrebare pentru toți prietenii
lui Bimbo, dar mai ales pentru Vasile Na-
talia din Constanța. Ea și-a exprimat do-
rința să-l vadă pe Bimbo. Dragă Natalia,
îmi pare rău. Dacă trimiteai mai de mult
această scrisoare, dorința ta se îndeplinea.
Acum însă Bimbo a plecat. S-a întors în
țara lui.

În încheiere, dragi prieteni, vă urez la
toți voie bună și spor la învățătură. Aștept
de la voi multe scrisori. Să știți că în acest
colțisor de revistă voi răspunde, de acum
înainte, la toate întrebările voastre.

Cu drag,
PETRICĂ

Lucrare trimisă
la concurs de
**NICOLAE
EUGENIA**
cl. a III-a
Aluniș-Mareș
Raionul
Reghin

Colegiul de redacție: ANA BIȚAN, VLADIMIR COLIN, MIOARA CREMENE, MIHAI GAFIȚA, ION HOBANA,
B. MOLDOVANU (redactor-șef), CICERONE THEODORESCU, ATANASIE TOMA (secretar responsabil),
DIMITRIE TRICĂ. Redactor artistic: I. SEBASTIAN

„Luminișă” apare la 23 ale lunii. Adresa: București, Piața Școlii nr. 1, telefon 7.60.40. Abonamentele se fac la oficiile poștale,
factorii poștali și difuzorii voluntari din școli până în ziua de 23 a lunii, cu deservirea peste două luni. Costul abonamentului:
3 luni — 4,50 lei, 6 luni — 9 lei.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. STALIN”, București — R.P.R.

4. Povestiți cât mai frumos originea numelui satului sau orașului vostru.

5. Ce nepotriviri observați în acest tablou?

Dragă Luminița află despre mine că mamă distrat foarte Bine în vacanța de iarnă mamă dat eu Lănia am făcut un om de zăp-adă mare mare de sau mirat toți copii de el tu ce mai faci aștept scrisoarea ta ionel.

7. În scrisoarea corespondentului nostru s-au strecurat câteva greșeli. Care sînt?

6. Arătați-vă îndemnarea țesînd cocorășe cu cele mai frumoase modele din regiunea voastră.

O ramă de tablou cît de mică vă poate servi ca gherghet.
Bateți două rînduri de cuie în două laturi ale ramei care stau față în față. Legați apoi un fir de la un cui la altul, ca să obțineți urzeala. Cu un ac de siguranță introduceți băteala, luînd un fir, trecînd peste unul sau peste mai multe fire, după cum cere modelul pe care vreți să-l țeseți.
Pentru concurs trimiteți cele mai frumoase cocorășe.

9. Ghici, ghicitoarea mea:
Sus stele,
Jos stele,
Vai de picioarele mele!

8. Din conuri de brad, coji de nucă, sîrmă și hîrtie vă puteți face jucării. Pentru concurs, trimiteți-ne și jucării imaginat de voi.

A-nceput de ieri să cadă
Cite-un fulg, acum a stat,
Norii s-au mai răzburat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

10. Din ce poezie fac parte aceste versuri și cine este autorul lor?